

dobrý skutek

Maruška si prožila peklo, o kterém nerada mluví. Stýská se jí po sourozencích a mámě, ale v dětském domově jí bylo dobře. Váží si svých „tet“, které z ní vychovaly slušného člověka.

■ Přípravila: Kateřina Šmídová

■ Foto: archiv DD

Maruška už je plnoletá a snaží se osamostatnit. Na snímku se svou hostitelskou sestrou.

Je ze mě slušný ČLOVĚK

„Z tohoto příběhu je evidentní, že umístění do dětského domova je pro některé děti vysvobozením. Maruška už dosáhla zletlosti a dětský domov opustila. Podarilo se nám najít podporovatelku, která jí naspořila peníze do začátku samostatného života, a rodinu, která se s Maruškou dosud stýká. Podpora dětí v začátcích jejich samostatného života je nesmírně důležitá. Chcete také některému z nich pomoci?“

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace DEJME DĚTEM ŠANCI

CHCETE POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny velice těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí velmi těžko zvládnutelnou. Organizace DEJME DĚTEM ŠANCI, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný jak po stránce lidské, tak finanční. Více o projektech a další příběhy dětí najdete na: www.dejmedetemsanci.cz

Na den, kdy jsem přišla do dětského domova, nikdy nezapomenu. Bylo to 28. 7. 2010. Před tím jsem byla skoro dva roky v dětském diagnostickém ústavu. Líbilo se mi tam a byla jsem tam zvyklá. Vychovatelé mi hodně pomáhali, a když mi oznámili, že už je čas se loučit a že pojedou do dětského domova, tak jsem se trochu bála. Věděla jsem, že to je nejlepší domov v České republice, ale říkala jsem si „proč“? Proč musím jít zase do jiného zařízení? Proč, když jsem si tady zvykla?

A pak mě odvezla paní Nováková i paní psychologka Bílová do domova. A mně bylo těžko, smutno, nevěděla jsem, do čeho jdu, jak budu působit na ostatní děti. Ale přivítali nás velmi hezky. Ukázali mi i pokoj, ve kterém budu, chtěli mi dát najíst, ale já jsem na jídlo neměla pomyslení. Neměla jsem na nic náladu a chtěla jsem jet zpátky do diagnostáku. Když paní psychologky odjížděly, tak mě vzala teta Eva k bráně a se mnou jim zamávala. Pak si mě vzala k sobě do kanceláře a povídala si se mnou. Nakonec mě odvedla za tetou Zdenou, která mi začala zařizovat oblečení, protože jsem neměla nic kromě toho, co mi dali v diagnostáku. Také jsme šly s tetou Hedou nakupovat školní pomůcky do školy a já se pomalu rozkoukávala. Začínala jsem zase od

začátku, zase v jiném prostředí, zase jsem si hledala nové kamarády a seznamovala se s novým řádem. Musím uznat, že to tady se mnou někdy nemají lehké, sem tam udělám nějaký ten malér, ale tety mi pokaždé dávají novou šanci a ukazují mi pokaždé tu správnou cestu. A přestože se mi mnohdy nelíbí, když mi tety radí, jak se mám v dané situaci chovat, a já mám svou hlavu, nakonec přijdu na to, že měly a mají pravdu a že to se mnou myslí dobře. Že o nás vlastně mají strach a dávají nám lásku, kterou nám rodiče odepřeli.

Už tu budu druhým rokem a naučila jsem se tu spoustu užitečných věcí. Třeba nakupovat. Dřív jsem se toho bála a neuměla to. Už také umím něco málo uvařit – to díky tetám, protože si o víkendy a o prázdninách sami vaříme. Učím se cestovat sama autobusem nebo vlakem a také jsem se naučila, že když něco provedu, že je správně se omluvit a že se netrestá žádným mlácením, že se agresivitou a špatným chováním nic nevyřeší.

Musím přiznat, že mi někdy moc chybí moji sourozenci a máma, ale vím, že tady se mám mnohem líp a že i když zazlobím, tak mi tety neříkají, že mám u nich zavřené dveře. Mají mě rády, i když udělám malér, a snaží se mi pomoci, když mě něco trápí. Pokaždé mě pohládí, když se cítím sama, pochválí za správnou věc a mají

starost, když jsem nemocná. Pomáhají mi také hodně se školou, nezlobí se, když se spletu, ale snaží se mi to všechno vysvětlit. Také mi zařídily kroužek aikida, a když si myslím, že mi to nejde a chci přestat, povzbuzují mě a dodávají mi odvalu. A protože vědí, že mám ráda zvířátka, pokaždé se mi snaží zařídit letní tábor s koňmi. Párkrát jsem dokonce jela i do psího útulku.

Jako holka z děčáku se snažím důvěřovat lidem. Možná proto, že jsem dlouho vyrůstala ve špatném prostředí a tady jsou lidé hodní. Párkrát jsem hledala bezpečný svět, kam bych se mohla před vším zlem schovat a vím, že to je tenhle domov. Mám tady všechno, co potřebuju, můžu přijít za dospělými a poradit se. Mám to tady moc ráda, i když někdy na všechno nadávám. A vím, že až jednou budu mít svoji rodinu a děti, tak je nebudu vychovávat žádným bitím ani křikem, ale tak, jak mě vychovávají tety. Budu je učít k lásce ke zvířátkům, a aby si vážili toho, co mají. Jednou je i přivedu sem do domova a řeknu jim: „Tady jsem vyrůstala a prožívala šťastné dětství. Tady mě naučili, jak být slušným člověkem.“ ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Místopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozměněna.